

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.240 van 24 oktober 2013
in de zaak A. 202.231/X-14.929.**

In zake : 1. Chantal TOMBAL
 2. Carine TOMBAL
 3. Chrétien TOMBAL
 4. Xavier TOMBAL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip De Preter
 kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEMEENTE MEEUWEN-GRUITRODE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim Mertens
 kantoor houdend te 3580 BERINGEN
 Scheigoorstraat 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
 LIMBURG

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 oktober 2011, strekt tot de
nietigverklaring van :
 1. het besluit van 26 mei 2011 van de gemeenteraad van de gemeente Meeuwen-
Gruitrode houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “Centrum Neerglabbeek”, en
 2. het besluit van 20 juli 2011 van de deputatie van de provincieraad van
Limburg houdende de goedkeuring van het voornoemd gemeenteraadsbesluit,
bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 30 augustus 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2013.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip De Preter, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Wim Mertens, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en Inge Willems, bestuurssecretaris, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 26 januari 2006 beslist de gemeenteraad van Meeuwen-Gruitrode tot de opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: GRUP) “Centrum Neerglabbeek”.

4. Op 29 mei 2008 vindt omtrent het voorontwerp GRUP “Centrum Neerglabbeek” de plenaire vergadering plaats.

5. Op 26 maart 2009 stelt de gemeenteraad het ontwerp GRUP “Centrum Neerglabbeek”, bestaande uit de bestaande, feitelijke en juridische toestand, het grafische plan, de toelichtingsnota, de stedenbouwkundige voorschriften en een onteigeningsplan voorlopig vast.

Het blijkt niet dat het voornoemde ontwerp-GRUP aan enig onderzoek werd onderworpen inzake de noodzakelijkheid van een milieueffectenrapport (hierna: MER).

6. Op 21 september 2009 behandelt de Gecoro de adviezen en bezwaren welke naar aanleiding van het omtrent dit ontwerp GRUP gehouden openbaar onderzoek werden ingediend en adviseert “om op basis van de ingediende bezwaren het plan opnieuw te bekijken met aandacht voor de waardevolle erfgoedelementen, de inpassing in het reliëf, het landelijk karakter en het al dan niet behouden van de stegen”.

7. Het verslag van een vergadering van 21 oktober 2010 waarop benevens de burgemeester en gemeentesecretaris van de gemeente Meeuwen-Gruitrode, onder meer, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en een lid van het projectteam aanwezig waren, stelt, wat volgt:

“Na het grote aantal bezwaren dat werd ingediend naar aanleiding van het openbaar onderzoek werd besloten, om na overleg met de betrokken eigenaars het plan aan te passen;

De procedure zal bijgevolg opnieuw gevoerd moeten worden, vraag is of er in dit kader ook een nieuwe plenaire vergadering noodzakelijk is.

Aangezien er geen nieuwe bestemmingen worden voorzien en er dus geen sprake is van fundamentele wijzigingen, is er geen nieuwe plan MER-screening of plenaire vergadering nodig.

Het plan kan onmiddellijk terug ter voorlopige vaststelling aan de gemeenteraad worden voorgelegd, gevolgd door een nieuw openbaar onderzoek.”

8. Op 25 november 2010 stelt de gemeenteraad het ontwerp GRUP “Centrum Neerglabbeek”, bestaande uit de bestaande, feitelijke en juridische toestand, het grafische plan, de toelichtingsnota, de stedenbouwkundige voorschriften, het register van percelen waarvoor planbaten, planschade, kapitaalschade of gebruikersschade kan verschuldigd zijn en een onteigeningsplan opnieuw voorlopig vast.

In dit besluit wordt overwogen dat “het aangepaste ontwerp werd besproken met het Agentschap RO Limburg en de Provincie Limburg op 21 oktober 2010; dat aangezien er geen nieuwe bestemmingen worden voorzien en er dus geen sprake is van fundamentele wijzigingen, er geen nieuwe planMER-screening of plenaire vergadering nodig is”.

9. Tijdens het omtrent dit ontwerp GRUP gehouden openbaar onderzoek dienen, onder meer, de verzoekende partijen een bezwaar in.

10. Tijdens zijn vergadering van 28 maart 2011 bespreekt en weerlegt de Gecoro de tijdens het openbaar onderzoek ingediende adviezen en bezwaren en verleent zij een voorwaardelijk gunstig advies.

11. Op 26 mei 2011 stelt de gemeenteraad het ontwerp GRUP “Centrum Neerglabbeek”, bestaande uit de bestaande, feitelijke en juridische toestand, het grafische plan, de toelichtingsnota, de stedenbouwkundige voorschriften, het register van percelen waarvoor planbaten, planschade, kapitaalschade of gebruikersschade kan verschuldigd zijn en een onteigeningsplan definitief vast. Dit is het eerste bestreden besluit.

12. Op 20 juli 2011 keurt de deputatie van de provincieraad van Limburg voornoemd gemeenteraadsbesluit goed. Dit is het tweede bestreden besluit.

Dit goedkeuringsbesluit wordt, bij uittreksel, bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 30 augustus 2011.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoekende partijen voeren in het eerste middel de schending aan van artikel 13 van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (hierna: de SEA-richtlijn), de artikelen 4.2.3 en 4.2.6 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM), *junctis* de artikelen 3 en 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 oktober 2007 betreffende de milieueffectenrapportage voor plannen en programma's (hierna: het MER-besluit).

De verzoekende partijen wijzen er op dat bij het opmaken van het bestreden uitvoeringsplan niet is onderzocht of er al dan niet een MER moest worden opgemaakt. Nochtans volgt uit artikel 4.2.3, § 3 DABM dat voor een plan dat het gebruik bepaalt van een klein gebied op lokaal niveau of een kleine wijziging inhoudt de noodzaak van een MER moet worden bepaald aan de hand van een onderzoek waarin wordt nagekeken of de initiatiefnemer kan aantonen dat het plan geen aanzienlijke milieueffecten kan hebben.

De voornoemde decretale bepalingen maken deel uit van hoofdstuk II van titel IV van dit decreet dat vervangen werd door het decreet van 27 april 2007 'houdende wijziging van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van artikel 36ter van het

decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu' (hierna: het decreet van 27 april 2007). Het laatstgenoemde decreet trad in werking op 1 december 2007. Door het decreet van 25 mei 2007 'houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken' (hierna: het decreet van 25 mei 2007) werd een wijziging aangebracht aan het temporeel toepassingsgebied van deze regeling. Artikel 49 van dit decreet stelt dat het voornoemde hoofdstuk "van toepassing [is] op ruimtelijke uitvoeringsplannen, waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt zes maanden na de datum van inwerkingtreding van [dit hoofdstuk]". Het voornoemde hoofdstuk is dus volgens de verzoekende partijen van toepassing op ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvan de plenaire vergadering gehouden werd na "1 mei 2008".

Volgens de verzoekende partijen dienen de aangehaalde decretale bepalingen te worden geïnterpreteerd in het licht van de SEA-richtlijn. Luidens artikel 13 van de SEA-richtlijn dienden de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te nemen om vóór 21 juli 2004 aan deze richtlijn te voldoen. De plan-MER plicht is daarbij van toepassing op plannen en programma's waarvoor de eerste formele voorbereidende handeling plaatsvindt na 21 juli 2004. Plannen en programma's waarvoor de eerste voorbereidende handeling vóór deze datum plaatsvindt en die later dan 24 maanden na dat tijdstip worden aangenomen of ingediend ten behoeve van wetgeving, vallen ook onder de verplichting van artikel 4, lid 1, tenzij de lidstaten per geval beslissen dat dit niet haalbaar is en het publiek van hun beslissing op de hoogte stellen.

De richtlijn voorzag dus een systeem waarbij de plan-MER plicht van toepassing was op alle plannen waarvan de eerste voorbereidende beslissing werd genomen na een welbepaalde datum, waarbij plannen waarvoor die voorbereidende handeling nog voor die datum plaats had gevonden, nog zonder plan-MER kon worden voortgezet op voorwaarde dat het besluitvormingsproces binnen 24 maanden wordt afgerond.

Omdat het Vlaamse Gewest de richtlijn laattijdig heeft omgezet kan niet aanvaard worden dat de overgangsregels voor plannen die binnen de zes

maanden na de datum van inwerkingtreding van hoofdstuk II van titel IV DABM (1 december 2007) formeel werden aangevat, worden geïnterpreteerd op een wijze die het mogelijk maakt om die plannen ook nog meer dan 24 maanden later goed te keuren.

In zoverre de decretale overgangsregels dit wel zouden mogelijk maken, zijn ze strijdig met artikel 13 van de SEA-richtlijn, en dienen ze buiten toepassing te worden gelaten.

14.1. In haar memorie van antwoord voert de eerste verwerende partij vooreerst aan dat in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 13 van de SEA-richtlijn het middel onontvankelijk is omdat de verzoekende partijen geen voldoende duidelijke omschrijving geven van de wijze waarop de daarin vervatte regel door “de bestreden rechtshandeling” wordt geschonden. De eerste verwerende partij citeert het eerste lid van artikel 13 van de SEA-richtlijn. Zij stelt dat het middelenonderdeel dat zich steunt op artikel 13 van de SEA-richtlijn niet rechtstreeks op de bestreden besluiten is gericht, maar de Vlaamse regelgeving die de MER-plicht heeft geïnstalleerd, bekritiseert.

14.2. In haar memorie van antwoord stelt de eerste verwerende partij dat het bestreden uitvoeringsplan de artikelen 4.2.3 en 4.2.6 DABM respecteert, aangezien die artikelen krachtens het decreet van 25 mei 2007 slechts van toepassing zijn op ruimtelijke uitvoeringsplannen, waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt na 31 mei 2008 en in onderhavig geval de plenaire vergadering werd gehouden op 29 mei 2008.

Volgens de eerste verwerende partij laten de verzoekende partijen na aan te tonen op grond van welke rechtsregel in onderhavig geval dient te worden overgegaan tot het opstellen van een plan-MER. De wijzigingen die het plan heeft ondergaan na het eerste voorontwerp hebben enkel betrekking op de stedenbouwkundige voorschriften en hebben geen enkele impact op het milieu. Ook de loutere omstandigheid dat de plenaire vergadering werd georganiseerd op 29 mei 2008 en de bestreden besluiten dateren van 26 mei 2011

en 20 juli 2011 is niet van die aard om in te gaan tegen de toepasselijke Vlaamse regelgeving.

15. In haar memorie van antwoord wijst de tweede verwerende partij er vooreerst op dat Hoofdstuk II van titel IV DABM in werking trad op 1 december 2007. Evenwel voorzag het decreet van 25 mei 2007 in een specifieke overgangsregeling voor wat betreft de milieueffectenrapportage voor ruimtelijke uitvoeringsplannen. De specifieke overgangsregeling bestond erin dat het voornoemde hoofdstuk van toepassing is op ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt op 1 juni 2008 of later. De verzoekende partijen gaan er ten onrechte van uit dat het meergenoemde hoofdstuk van toepassing is op ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt op 1 mei 2008 of later. Dit volstaat volgens de tweede verwerende partij om het middel te verwerpen.

Ten tweede wijst de tweede verwerende partij er op dat in onderhavig geval de plenaire vergadering werd gehouden vóór 1 juni 2008 zodat er, zoals in gelijkaardige gevallen die tot een arrest van de Raad van State hebben geleid, geen MER-screening moest worden uitgevoerd.

Ten derde stelt de tweede verwerende partij dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3, lid 3, *juncto* artikel 13, lid 1, en artikel 4, lid 1, *juncto* artikel 13, lid 3 van de SEA-richtlijn niet voor de Raad van State kunnen invoeren om op grond daarvan de nietigverklaring van het bestreden uitvoeringsplan te vorderen. Hoewel het niet ter betwisting staat dat de omzettingstermijn voor de SEA-richtlijn ten tijde van de bestreden besluiten verstreken was, moet immers worden vastgesteld dat artikel 3, lid 3 van de SEA-richtlijn uit zijn aard nadere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen vereist en als dusdanig geen directe werking heeft in de interne rechtsorde, wat bevestigd wordt in de rechtspraak van de Raad van State. Ook in zoverre de schending wordt ingeroepen van artikel 4, lid 1, *juncto* artikel 13, lid 3 van de SEA-richtlijn mist het middel de vereiste rechtsgrond, gelet op de noodzakelijke samenhang

van artikel 4, lid 1, met artikel 3, lid 1 van de SEA-richtlijn, dat directe werking mist.

Ten vierde lichten de verzoekende partijen hun standpunt op geen enkele wijze toe als zou er een MER-screening moeten zijn doorgevoerd gelet op het feit dat meer dan 24 maanden zijn verstreken tussen het eerste voorontwerp en de definitieve goedkeuring van het uitvoeringsplan. Daarenboven moet volgens de tweede verwerende partij worden herhaald dat de datum van de plenaire vergadering determinerend is voor de het in werking treden van de bepalingen inzake de MER-screening, ongeacht het latere procedureverloop.

Ten vijfde merkt de tweede verwerende partij “louter volledigheidshalve” op dat de verzoekende partijen geenszins stellen, laat staan aantonen dat het bestreden uitvoeringsplan voortgaande op de criteria die worden omschreven in bijlage I bij het decreet, aanzienlijke milieueffecten kan hebben, dan wel aanzienlijke milieueffecten kan hebben voortgaande op het besluit van de Vlaamse regering van 12 oktober 2007 betreffende de milieueffectenrapportage over plannen en programma’s.

16. In hun memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen dat het plan dat het voorwerp heeft uitgemaakt van de plenaire vergadering fundamenteel verschilt van het plan dat uiteindelijk definitief werd goedgekeurd.

De verzoekende partijen stellen dat zij zich niet rechtstreeks op een door de richtlijn opgelegde plan-MER plicht beroepen en dat de hele uiteenzetting van de tweede verwerende partij om die reden doelloos is.

De verzoekende partijen voeren aan dat op grond van de sinds 1 december 2007 in werking getreden artikelen artikel 4.2.3 en 4.2.6 DABM een onderzoek tot milieueffectenrapportage diende te gebeuren. De specifieke overgangsregeling van artikel 49 van het decreet van 25 mei 2007 moet beperkend worden geïnterpreteerd, enerzijds, omdat het gaat om een afwijking

van een regel en, anderzijds, omdat het een reeks plannen onttrekt aan een regeling die reeds op 21 juli 2004 moest zijn geïmplementeerd.

Doordat de specifieke overgangsregeling het in werking treden van de plan-MER regeling verder uitstelt, ook al was het Vlaamse Gewest al in gebreke gesteld én veroordeeld door het Hof van Justitie (bij arrest van 7 december 2006), komt ze in strijd met artikel 13 van de SEA-richtlijn. De Raad van State oordeelde dat de plan-MER plicht op grond van de richtlijn een nadere uitwerking behoeft, en dus geen directe werking heeft, behoudens voor die plannen die de basis vormen voor vergunningen die potentieel of verplicht project-MER plichtig zijn. Die nadere uitwerking is er evenwel gekomen door het decreet van 27 april 2007, dat van toepassing zou zijn vanaf 1 december 2007. Het decreet van 25 mei 2007 stelt die implementatie evenwel verder uit, wat strijdig is met artikel 13 van de SEA-richtlijn. De Raad van State kan deze strijdigheid perfect vaststellen.

In hun memorie van wederantwoord besluiten de verzoekende partijen dat zij artikel 13 van de SEA-richtlijn invoeren in het kader van een richtlijnconforme interpretatie, en anderzijds in het kader van een exceptie van illegaliteit die gericht is tegen artikel 49 van het decreet van 25 mei 2007.

17. In haar laatste memorie benadrukt de eerste verwerende partij dat artikel 13, lid 3 van de SEA-richtlijn geen directe werking heeft in de interne rechtsorde. Deze bepaling kan immers slechts inhoud krijgen door de invulling die een lidstaat geeft aan het daarin vervatte begrip “eerste formele voorbereidende handeling”. Bijgevolg kan enkel artikel 49 van het decreet van 25 mei 2007 in ogenschouw worden genomen en deze bepaling uit de interne rechtsorde werd door het bestreden uitvoeringsplan volledig gerespecteerd.

18. In haar laatste memorie verzoekt de tweede verwerende partij de Raad van State na te gaan of aan artikel 13, lid 3 van de SEA-richtlijn wel directe werking kan worden toegekend.

19. In hun laatste memorie stellen de verzoekende partijen dat artikel 13, lid 3 van de SEA-richtlijn dat het temporeel toepassingsgebied van de verplichtingen van deze richtlijn regelt, uit zijn aard directe werking heeft. In wezen is de vraag of die bepaling directe werking heeft hier niet relevant aangezien het interne recht hoe dan ook richtlijnconform moet worden uitgelegd. Vast staat dat de richtlijn niet tijdig is omgezet en dat het gegeven dat het interne recht toeliet dat voor 1 juni 2008 nog nieuwe procedures werden aangevat die niet aan de milieubeoordeling werden onderworpen, strijdig is met de richtlijn. Het feit dat die procedures er ook nog eens toe konden leiden dat de plannen na meer dan 24 maanden definitief konden worden vastgesteld is een bijkomende onwettigheid.

Beoordeling

20. In het middel wordt onder meer aangevoerd dat artikel 13, lid 3 van de SEA-richtlijn weliswaar toelaat om voor lopende planprocedures te ontsnappen aan de door de richtlijn opgelegde verplichtingen, maar dan enkel op voorwaarde dat het besluitvormingsproces binnen 24 maanden wordt afgerond. De verzoekende partijen stellen dat er een onwettigheid werd begaan omdat de voornoemde voorwaarde bij het vaststellen van het bestreden uitvoeringsplan niet werd gerespecteerd.

Aldus wordt door de verzoekende partijen een voldoende duidelijke omschrijving gegeven van de wijze waarop het bestreden uitvoeringsplan artikel 13 van de SEA-richtlijn schendt. De door de eerste verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid (randnr. 14.1) wordt dan ook verworpen.

21. Artikel 4, lid 1 van de SEA-richtlijn bevat de verplichting om, op het daarin bepaalde ogenblik, de in die richtlijn voorziene milieubeoordeling te doen. Artikel 13 van dezelfde richtlijn bepaalt het volgende:

“1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen in werking treden om vóór 21 juli 2004 aan deze richtlijn te voldoen. [...]

3. De in artikel 4, lid 1, bedoelde verplichting is van toepassing op plannen en programma's waarvoor de eerste formele voorbereidende handeling plaatsvindt na het in lid 1 vermelde tijdstip. Plannen en programma's waarvoor de eerste voorbereidende handeling vóór deze datum plaatsvindt en die later dan 24 maanden na dat tijdstip worden aangenomen of ingediend ten behoeve van wetgeving, vallen onder de verplichting van artikel 4, lid 1, tenzij de lidstaten per geval beslissen dat dit niet haalbaar is en het publiek van hun beslissing op de hoogte stellen.”

De SEA-richtlijn laat de lidstaten geen ruimte om in hun interne wetgeving ter zake andere overgangsmaatregelen te voorzien dan de door het geciteerde artikel 13, lid 3, toegestane overgangsmaatregel.

22. Een richtlijn heeft in de Belgische rechtsorde directe werking wanneer, zoals in onderhavig geval, de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien de richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken.

23.1. Artikel 13, lid 3, tweede zin van de SEA-richtlijn bevat een beginsel en een afwijkingsmogelijkheid voor de lidstaten voor plannen en programma's waarvan “de eerste formele voorbereidende handeling” dateert van vóór het in lid 1 vermelde tijdstip. Het beginsel is dat tijdens de voorbereiding van dergelijke plannen en programma's de milieubeoordeling moet worden uitgevoerd voor zover ze later dan 24 maanden na het voornoemde tijdstip worden aangenomen of ingediend ten behoeve van wetgeving. De afwijkingsmogelijkheid is dat tijdens de voorbereiding van dergelijke plannen en programma's toch geen milieubeoordeling moet worden uitgevoerd wanneer de lidstaten per geval beslissen dat dit niet haalbaar is en het publiek van hun beslissing op de hoogte stellen.

23.2. Het voornoemde beginsel heeft directe werking aangezien het geen verdere substantiële uitvoeringsmaatregelen behoeft om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken.

23.3. Het blijkt niet en de partijen beweren ook niet dat er bij het tot stand brengen van het bestreden uitvoeringsplan toepassing is gemaakt van de voornoemde afwijkingsmogelijkheid.

24. Door het decreet van 27 april 2007 werden, ter omzetting van de SEA-richtlijn, de bepalingen van hoofdstuk II van titel IV DABM vastgesteld. Artikel 13 van het MER-besluit heeft de laatstgenoemde bepalingen doen in werking treden op 1 december 2007.

25. Binnen de opmaakprocedure van het bestreden uitvoeringsplan werd de plenaire vergadering gehouden op 29 mei 2008. Op dat ogenblik waren de voornoemde bepalingen van hoofdstuk II van titel IV DABM bijna een half jaar in werking getreden. Met toepassing van artikel 13, lid 3 van de SEA-richtlijn heeft artikel 49 van het decreet van 25 mei 2007 voor ruimtelijke uitvoeringsplannen evenwel een bijzondere overgangsregeling ingesteld, welke luidt als volgt:

“Hoofdstuk II van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zoals vervangen door het decreet van 27 april 2007, is van toepassing op ruimtelijke uitvoeringsplannen, waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt zes maanden na de datum van inwerkingtreding van hoofdstuk II van titel IV van het decreet van 5 april 1995, zoals vervangen door het decreet van 27 april 2007.”

Het blijkt, wat door geen van de partijen wordt betwist, dat aldus voor ruimtelijke uitvoeringsplannen de plenaire vergadering “de eerste formele voorbereidende handeling” is in de zin van artikel 13, lid 3, eerste zin van de SEA-richtlijn.

Zoals de tweede verwerende partij terecht opmerkt impliceert de geciteerde overgangsregeling dat hoofdstuk II van titel IV DABM van toepassing is op ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvan de plenaire vergadering

gehouden wordt op 1 juni 2008 of later. Het feit dat in het verzoekschrift in plaats van de laatstgenoemde datum gewag wordt gemaakt van “1 mei 2008” betreft een loutere verschrijving waaruit, anders dan de tweede verwerende partij meent, geenszins volgt dat het middel niet kan worden aangenomen.

26. Zelfs nog daargelaten de vraag of de SEA-richtlijn het Vlaamse Gewest toelaat een overgangsmaatregel uit te werken voor plannen waarvoor de eerste formele voorbereidende handeling dateert van 29 mei 2008, kan, gelet op het in randnummer 23.1 genoemde beginsel, deze overgangsmaatregel hoe dan ook niet wettigen dat er meer dan 24 maanden verstreken tussen de laatstgenoemde datum en het nemen van de bestreden besluiten.

28. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt:

- 1. het besluit van 26 mei 2011 van de gemeenteraad van de gemeente Meeuwen-Gruitrode houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Centrum Neerglabbeek”, en**
- 2. het besluit van 20 juli 2011 van de deputatie van de provincieraad van Limburg houdende de goedkeuring van het voornoemd gemeenteraadsbesluit.**

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het tweede vernietigde besluit.

3. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust